

28 Μαΐου 2013

ΚΟΥΒΑ: “Η Ορθοδοξία μας κάνει να νιώθουμε Έλληνες!” Η δύναμη του Ελληνισμού στα πέρατα του κόσμου

/ [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

“Για μας η Ελλάδα - λέει ο πατερ Αθηναγόρας - είναι το παν” Οτι έχουμε σήμερα παρακαταθήκη στην ψυχή μας το χρωστάμε στην Ελλάδα. Την Ορθοδοξία την γνώση του πολιτισμού, την μοναδικότητα να νοιώθουμε Ελληνες...”

Κούβα

Γράφει η Αθηνά Κρικέλη

Αποστολή Κεντρική Αμερική

Elloria Press Magazine

Μετά την Αϊτή επόμενος σταθμός Κούβα

Αυτή την φορά φτάνω στο Σαντιάγο πόλη της Κούβα και συγκεκριμένα στο Aeropuerto International Antonio Maceo. Δεν έχω βίζα μια και η Αϊτινή πράκτορας που αγόρασα το εισιτήριο θεώρησε πως το θέμα της βίζας ήταν λεπτομέρεια! Βασίστηκα όμως στην καραϊβικής κουλτούρας απάντηση πως δεν χρειάζομαι Visa, “don’t worry” (στα γαλλικά μου το είπανε αλλά δεν θυμάμαι να σας πώ το ίδιο). Ταξιδεύω με το αμερικανικο διαβατήριο γιατί το ελληνικό μου χρειάζεται

ανανέωση! Big Mistake!!! Στο αεροδρόμιο της Αϊτής μου το έσκασαν το νέο! “Θέλεις βίζα κοπέλα μου - ή κάτι τέτοιο - μου λέει ο υπεύθυνος και φαντάζομαι πως η τραγική ματιά που του έριξα τον έκανε να προσθέσει την μαγική φράση “όμως μπορώ να στείλω σήμα και να βγάλεις στο Σαντιάγο, με 50 δολάρια αμερικάνικα” Σώθηκα. “Σε ποιά θύρα πηγαίνω” ρωτώ και ξεσπούν όλοι σε γέλια. Κατάλαβα γρήγορα την γκάφα μου και συμμαρίστηκα το γέλιο τους. “Υπάρχει μόνο μια θύρα και θα υπάρχει μόνο μια θυρα για πάντα” μου λέει ο υπεύθυνος και με χαιρετά!

Η πτήση διαρκεί μία ώρα και σαρανταπέντε λεπτά - κοιμάμαι κατά την περισσότερη διάρκειά της. Φτάνουμε στο Σαντιάγο και φυσικά περνώ από ποτάμια και θάλασσες για να πάρω βίζα. Ευγενέστατα και με χαμόγελο πάντοτε.

Βγαίνω απο το μεταναστευτικό και με περιλαμβάνει ένας νεαρούλης με χρήση της αγγλικής ίσα με την δική μου της ισπανικής. Η απόλυτη συννενόηση! Μου ζητά τους σκληρούς δίσκους μου. Ο Χριστός και η Παναγία. Με οδηγούν στο γνωστό πια δωματιάκι. Φυσικά οι υπολογιστές τους δεν αναγνωρίζουν τους δίσκους. Τους προσφέρω το Μακ και ξεκινά το ψάξιμο στους φακέλλους - έναν έναν.... για 4 και κάτι Τεραμπάιτς (δηλαδή 4 χιλιάδες γίγαμπάιτς) Εν πάσει περιπτώσει μετά από 4 ώρες αφήνομαι ελεύθερη.

Είναι 12.40 το πρωί και εγώ πρέπει να κάνω βόλτες μεχρι τις 8 το βράδυ που είναι η επόμενη πτήση μου για Χαβάνα. Εκεί θα γνωρίσω επιτέλους τον Ποτότο που θα με πάει στο ξενοδοχείο - αναμένω μια "βουτιά" στην ντουζιέρα ως Μανα εξ ουρανού. Η καφετερία είναι στον δεύτερο όροφο και το ασανσέρ είναι ακόμα στις προδιαγραφές. Επιδίδομαι στο μποντι μπίλντιγκ με την βαλίτσα και πίνω ότι πινεται (πάντοτε με βάση την καφεΐνη) Τιμωρώ και ένα σάντουιτς Κουβάνο και νοιώθω κάπως καλύτερα!

Φτάνω στην Χαβάνα! Και Φυσικά ο Ποτότο δεν εμφανίσθηκε

ποτέ. Αφού έπλυνα σκούπισα καθάρισα και κλείδωσα το αεροδρόμιο (11 παρά τέταρτο το βράδυ) και αφού συμπλήρωσα με το παραπάνω το ακαδημαϊκό ημίωρο πήρα ταξί και έφυγα για την πόλη.

Εκεί συναντήθηκα με τον Πάτερ Αθηναγόρα Κουβανό στην καταγωγή έναν λεπτό ιερέα όπου σε άπταιστα ελληνικά με καλωσορίζει λέγοντας: *“Εσύ είσαι νέα και πίνεις και μοχίτο” “Και εσείς είστε Κολομβιανός και μιλάτε καλύτερα ελληνικά από μένα”* του απαντώ και νομίζω *“πατσίσαμε”* Γνωρίζω και τους συνεργάτες μου ευγενέστατα παιδιά που μιλούν προς έκπληξή μου Ελληνικά. Βλέπετε εδώ στην Κούβα η Ορθοδοξία βρίσκεται σε άλλη διάσταση. Το ίδιο και στην Αϊτή και τις άλλες χώρες της Κεντρικής Αμερικής. Ορθοδοξία χωρίς γνώση της Ελληνικής δεν νοείται! Γνώση της Ελληνικής πάλι χωρίς ιστορία της Ελλάδας ήθη και έθιμα ακόμα και τραγούδια ελληνικά ούτε αυτό συμβαίνει εδώ. Πηγαίνουμε την επόμενη ημέρα στον ιερό ναό του Αγίου Νικολάου. Εχουν περάσει σχεδόν δέκα χρόνια από την προηγούμενη φορά που ήμουν στην Χαβάνα στα Θυρανοίξια του Ναού παρουσία Πατριάρχου Βαρθολομαίου και Φιντέλ Κάστρο. Ιστορική στιγμή.

Εκεί μας υποδέχεται ο Διάκονος Ευάγγελος (Κουβανός) και οι ψάλτες Ευάγγελος και Γιώργος (βαπτισμένοι πριν λίγα χρόνια χριστιανοί ορθόδοξοι όπου με καμάρι ακούν στα νέα τους ονόματα. Χρειάζομαι λίγο χρόνο για να συνειδητοποιήσω που βρίσκομαι και τι βιώνω. Συνεννοούμαι και με τους καινούργιους μου συνεργάτες. Το ταξίδι ξεκινά

Μια αντίληψη της πίστης διαφορετική χωρίς φτιασίδα και περίεργες πολιτικές. Αγνοί άνθρωποι που ξαναγεννήθηκαν όπως υποστηρίζουν μέσα από την Ορθοδοξία. “Για μας η Ελλάδα - λέει ο πατερ Αθηναγόρας - είναι το παν” Οτι έχουμε σήμερα παρακαταθήκη στην ψυχή μας το χρωστάμε στην Ελλάδα. Την Ορθοδοξία την γνώση του πολιτισμού, την μοναδικότητα να νοιώθουμε Έλληνες...”

Μια κουμμουνιστική δύσκολη χώρα αγγάλιασε την θρησκεία και επέτρεψε σε κουβανούς να ζούν ως έλληνες να μαθαίνουν ελληνικά και να κάνουν λειτουργία στο κέντρο της πρωτεύουσας. Στην πλατεία Σαν Φραντζίσκο με πινακίδες που σε καθοδηγούν στην Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία.

Είναι πολύ φτωχικές οι στιγμές που βιώνουν οι Ορθόδοξοι εδώ όμως με μια πραότητα και ευγένια που με ξενίζει και με φέρνει σε δύσκολη θέση “εμείς θα είμασταν συνέχεια με το παράπονο” σκέφτομαι και κοιτώ τα παπούτσια του πατέρα Αθηναγόρα που είναι τρύπια, όμως το χαμόγελό του όταν μιλά με τα “παιδιά” του είναι τεράστια πλουσιοπάροχο. Κάθε μεσημέρι τρώνε μαζί απλά και φτωχικά στο γραφείο που συνορεύει με ένα αυτοσχέδιο κουζινάκι. Νερό τρεχούμενο δεν υπάρχει και οι κουβάδες δίνουν και παίρνουν. Όμως και αυτό δεν έχει σημασία. Κάθονται γύρω από το τραπέζι σαν μια αληθινή οικογένεια. Πόσο περίεργο μου φαίνεται...να γεννιέσαι σε μια χώρα Ορθόδοξη που όμως έχει χάσει το παιχνίδι η Εκκλησία της με τις σκληροπυρηνικές της θέσεις, και να αγαπάς την Ορθοδοξία μέσα από ξένους ανθρώπους που δεν την γνώριζαν καν πριν μερικά χρόνια.

Κατά την διάρκεια του ταξιδιού επισκεπτόμαστε και το χωριό Τραντσουέλο - 3 ώρες από την Χαβάνα κάποτε πλούσιο σε παραγωγή ζαχαροκάλαμου που όμως το αμερικανικό εμπάργκο ισοπέδωσε! Σήμερα αποτελεί μια ακόμα φτωχική γειτονιά της

χώρας που αντιστέκεται σε όλον σχεδόν τον πλανήτη. Εδώ συναντούμε τον πατέρα Ιωάννη, Κουβανό που προσπαθεί να δημιουργήσει εκκλησία και ιεραποστολικό κέντρο εδώ. Μας κερνούν σπιτίσιο παγωτό και νοιώθουμε σαν να μας κέρασαν τον κόσμο όλο. Μέσα στο υπο κατασκευή εκκλησάκι Πατέρες Αθηναγόρας και Ιωάννης μαζί με τον Γιώργο τον ψάλτη ψέλνουν με καμάρι στα ελληνικά για να καταγράψουν οι κάμερες...η εκκλησία γεμίζει...

Στην επιστροφή αδειάζουμε την σακούλα με τα νερά (για να την κρατήσουμε είναι είδος πολυτελείας στην Κούβα) Ο πατηρ Αθηναγόρας μου δείχνει ένα σακουλάκι με καρύδια που είχα μαζί στο 3ωρο ταξίδι μας στην Σάντα Κλάρα. “Δικό σου μου λέει?” - “Μάλιστα” - του απαντώ, - “αφήστε το εδώ να το φάνε τα παιδιά”προσθέτω .

Δεν μου απαντά. Το τυλίγει προσεχτικά και το δίνει σε μια κυρία που βοηθά στην Εκκλησία. “κρύψτα για να τα βάλουμε στα κόλυβά μας” της λέει και μου εξηγεί. “είναι δυσεύρετα εδώ τα καρύδια“

Κυριακή στον ναό! Είμαι η μοναδική ελληνίδα (στην καταγωγή) διότι στην ψυχή είναι γεμάτη η εκκλησία. Κοινωνώ και νοιώθω όμορφα αληθινά και απλά. Ταπεινά αποχωρώ από τον ναό. “Έτσι έπρεπε να νοιώθουμε πάντοτε όταν είμαστε στον ναό του Θεού λέω στον εαυτό μου και ξεκινώ την διαδρομή μου στα δρομάκια της Χαβάνας, συνεχίζοντας να ψέλνω το Χριστός Ανέστη. Χάνομαι στην φανταχτερή πόλη που τραγουδιέται με ουτοπιστικό ρομαντισμό και υποκλίνεται στον Τσέ και τον Φιντέλ.

(Το ταξίδι σε Αϊτή Νικαράγουα Κούβα Μεξικό και Παναμά είναι το πρώτο στάδιο για την δημιουργία ενός τεκμηριογραφήματος της Elloria για την Ορθοδοξία στην Κεντρική Αμερική. Ακολουθούν τον Σεπτέμβριο η Βενεζουέλα Γουατεμάλα και η

Κολομβία. Σκηνοθεσία Αθηνάς Κρικέλη)

Πηγή: olympia.gr